

de temaer står på den politiske dagsorden. Det vil være nogle, som Folketinget bliver nødt til at forholde sig til i de kommende 2, 3, 5 år, fordi det er fornuftigt, hvis man vil sikre velfærdssamfundets indtægtskilder på en endnu mere hensigtsmæssig måde.

Netop derfor var det også i lyset af internationaliseringen ikke noget særlig stort offer at opgive formueskatten sidste år, men det ville have været et meget stort og uklogt offer, hvis et folketingsflertal havde accepteret lejeværdiens bortfald i år. Og det har ikke noget at gøre med, hvad man synes om de pågældende skatter, men formueskatten nåede vi kun at afskaffe, før den mere eller mindre afskaffede sig selv. De med de rigtig mange penge havde placeret dem i fonde eller havde flyttet postadressen til udlandet, og det var kun en mindre gruppe af nationalt sindede eller uopfindsomme kapitalister, der betalte formueskat. Derfor var det ikke noget stort offer.

Men ser man sådan på det, at vi skal værne om indtægtskilderne – og i øvrigt kunne man jo også have den konsistente tankegang, hr. Anders Fogh Rasmussen engang havde om beskatningen af kapitalafkast, som blev refereret så sent som i går fra Folketingets talerstol – skal man i hvert fald ikke specielt kaste sig over at lette på lejeværdibeskatningen. Det er der forskellige politiske og ideologiske opfattelser af i regeringen; her giver jeg sådan set bare den økonomiske argumentation, som vismændene også for ganske nylig har været inde på.

Det er trist, at Venstre og De Konservative så i øvrigt samtidig foreslår, at vi skal gennemføre alle de huller, der blev afskaffet i forbindelse med skattereformen i 1993. Det tager for meget tid at remse dem alle op, men aktierne er jo faldet særligt i øjnene. Det lykkedes os heldigvis at få etableret en rimelig og effektiv aktieavancebeskatning, inden kurserne gik til himmelflugt. Det, som Venstre og De Konservative bød os i går af tilbud, var så, at vi nu kunne slette en latent skat på 100 mia. kr. på aktionærer, der har tjent 400 mia. kr. Det er ikke sympatisk, og det er slet ikke samfundsekonomisk fornuftigt.

Arbejdsmarkedspolitikken har været diskuteret meget i de sidste par dage. Det er nu, den danske arbejdsmarkedspolitik – måske en af Europas mest aktive, måske Europas mest aktive – skal stå sin prøve. Det er nu, vi skal være sikre på, at vi ikke får nye flaskehalproblemer. Det er nu, vi også hos arbejdsmarkedets parter skal være sikre på, at vi kan bevare forståelsen

for, at skal det opsving, som har været i gang i de sidste 3 år, blive endnu stærkere, endnu mere bestandigt, kræver det den form for ansvarlighed, at vi husker, at man får en større realløn eller lige så stor en realløn og en større beskæftigelse med små pæne lønstigninger end med store, og at vi ikke bevilger hinanden indkomstforhøjelser ved de kommende overenskomster, der går ud over produktivitetstigningerne i samfundet.

Arbejdsmarkedspolitikken, indsatsen for opkvalificering, indsatsen for at løfte de svage, de udsatte, dem, der har været længst væk fra arbejdsmarkedet, tilbage på det rigtige arbejdsmarked, indsatsen for at forebygge flaskehalproblemer og inflation er en kerneopgave for regeringen. Det skal også følges op og ikke bare ved den fortsatte gennemførelse af den vedtagne arbejdsmarkedsreform, men også med den nye bistandslov og overvejelserne om ændringer i førtidspensionen.

Det er regeringens reformkurs, og det er deprimerende at have siddet og set på Venstres og De Konservatives ændringsforslag, der vil ødelægge hele denne aktive arbejdsmarkedspolitik og i virkeligheden dermed vore muligheder for at fastholde opsvinget, holde inflationen nede og styrke beskæftigelsen.

Det er vigtigt at få sagt igen, at i denne samlede indsats er orlovsreformen ikke en del af problemet, men en del af løsningen. Der har været gjort bemærkninger om det danske samfunds konkurrenceevne nogle gange i løbet af debatten. Om det vil jeg kun sige, at jeg tror, det er et dårligt mål for konkurrenceevne, hvis man alene kigger på, hvad konsekvenserne er af, at vi samhandler med lande, der har haft en svag eller ustabil valutakursudvikling.

Det, der er afgørende for konkurrenceevnen, det, der er afgørende for, om vi som samfund kan klare os i den stadig større udskiftning af jobbene mellem kontinenter, mellem lande, mellem verdensdele, som vi ske, og blive nettovindere i det, er en lang række andre ting, som også har med konkurrenceevne at gøre. Det er kvantiteten i vores uddannelsesindsats for børnene, for de unge, for de erhvervsaktive og hele voksen- og efteruddannelsesindsatsen.

Derfor er jeg glad for de skridt, der ekstra er taget med aftalerne om denne finanslov, også med hensyn til kvaliteten i uddannelserne, hvor erhvervsledere jo har påpeget, også over for regeringen, at der er nogle problemer, vi er nødt til at forholde os til. Derfor er jeg glad for, at det